

τοιαύτη εύκολία ἦτον κακόν, διατί θέλετε σεις τώρα νά κάμητε, ὅπως χρησιμεύση ἡ ὁδὸς εἰς τὴν Ἀουστρίαν νά καταβαίη πᾶσαν φορὰν εἰς τὴν Γαλλικὴν περίχωρον μετὰ ταῖς παπούτσαις τῆς; Ἐκ νέου αὖθις ὁ Μέτερνιχ καὶ ὁ Καστελερὴς ἤρχισαν νά γελοῦσι διὰ τὴν χυδαίην ἀστειολογίαν τῆς ἐκφράσεώς μου. Ἀλλὰ μὴ δυνάμενοι καὶ οἱ δύο νά τὴν καταβάλωσι μετὰ δικαιολογίαν καὶ ὀρθότητα, ἐσιώπησαν καὶ οὕτως ἡ ἐπαρχία Ναυάρας, δι' ἧς διάγεται ἡ ὁδὸς Σαμπιῶν διετηρήθη πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Σαρδηνίας. (Cantù collana storie e Memorie contemporane di Memorie del Regno d'Italia Volume V σελ. 289).

Η ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΑΠΟΘΑΝΟΥΣΗΣ

(Ἐκ τῶν τοῦ EUGÈNE PONTIÉ)

Δώδεκα ἢ δεκαπέντε χιλιόμετρα ἀπὸ τῆς Τολώσης ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ Γαρούνα, μεταξὺ τοῦ Muret καὶ τῆς ἀρχαίας πόλεως τῶν Capitouls, βλέπει τις παλαιὸν τινὰ πύργον, μόνον λείψνον ἀνακτόρων κατὰ τὴν ἐπαναστάσιν καταστραφέντα. Ἡ ἀρχοντικὴ οἰκία ἐξηφανίσθη, τὰ δάση μετεμορφώθησαν ἤδη εἰς ἀμπελώνας, εἰς ἀγρούς ἀραβοσίτου, καὶ ἐκ τῶν λαμπροτήτων τοῦ κήπου μένει μόνον πηγὴ, ἐν ἣ βλέπει τις θαλασσίαν κόγχην λίαν καλῶς διατηρουμένην.

Οἱ χωρικοὶ δὲ τῶν περιχώρων μεταβαίνουσιν ἐκεῖ, ἵνα προμηθευθῶσιν ὕδωρ κατὰ τοὺς θερινοὺς καύσωνας, καθότι ἡ πηγὴ ἐκείνη καίτοι οὔσα ἐπὶ ὑψώματος οὐδέποτε ξηραίνεται. Ἄλλως τε καὶ αἱ κόραι καὶ οἱ νέοι ἀπυθόμενοι εἰς τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ὕδωρ ὑπερφυσικὴν τινὰ ἀρετὴν, ὅτι δηλαδὴ καθιστᾷ τοὺς μνηστῆρας πιστοὺς εἰς τὰς ὑποσχέσεις των.

Διηγεῖνται περὶ τούτου ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ ἱστορίαν, ἣν θ' ἀφηγηθῶμεν καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἀπλότητα.

Περὶ τὰ τέλη τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου 14ου ἐφόρτα ἐν τῷ σχολείῳ τῆς νομικῆς τῆς Τολώσης νέος μαθητὴς λίαν ἐκτιμώμενος ὑπὸ τῶν καθηγητῶν του, οἵτινες τὸν ἐθεώρουν ὡς τὸ θαῦμα τοῦ σχολείου των. Ὁ Γεώργιος F. de Faudouas, καταγόμενος ἐκ τινος τῶν ἀρχαιοτάτων οἰκογενειῶν τοῦ τόπου καταστραφείσης κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀκρωσσεως τοῦ θρασυβασίτου τῆς Νάντης ἐγένετο ἀξίος, ἕνεκα τῆς φιλομαθείας του καὶ πρὸ πάντων ἕνεκα τῆς ἰκανότητός του τῆς ὑ-

πολήψεως, ἧς ἦτο τὸ ἀντικείμενον.

Ὁ νέος καὶ ὠραῖος μαθητὴς δὲν ἔζη ἐν τούτοις ἐν ἐντελεῖ ἀπομωνώσει, ὡς ἠδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ. Ἡ οἰκογένεια de Caletan ἐντίμως ἐγνωσμένη ἐν τῷ πολιτικῷ κύκλῳ τῆς Τολώσης, ἐφιλοξένησε τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον ἐξόριστον. Ἀρχων τις de Faudouas, ἰσχυρὸς καὶ πλούσιος ἄλλοτε, εἶχε βοηθήσῃ τοὺς Caletan εἰς ἐμπορικὸν κίνδυνον περιπεσόντας, καὶ τὰ τέκνα ἤδη ἐπλήρωνον γενναίως τὸ χρέος τοῦ πατρὸς των.

Ἐζη μόνος, διότι οἱ συμμαθηταὶ του τὸν ἀπεύφηνον ἦτο δὲ διαμαρτυρούμενος, καὶ αἱ θρησκευτικαὶ συζητήσεις ὑπῆρξαν ἀείποτε μακρότεροι εἰς τὰ μεσημβρινὰ ἢ εἰς τὰ βόρεια κράτη.

Ὁ Κύριος de Caletan εἶχε δύο τέκνα ἄρρην καὶ θῆλυ. Ὁ Πέτρος νέος ἀπερίσκεπτος, ἄφροντις, διήρχετο τὸν καιρὸν του ἐν τῇ ἐξοχῇ, καὶ μόνον ἠδονὴν του ἐθεώρει τὸ κυνήγιον.

Ἡ Μαρία ἦτο μόλις δεκαεξαέτις. ἦτο δὲ αὐτῇ ἡ ὠραιότης καθ' ὅλην τῆς λέξεως τὴν εὐρύτητα. Ὁ Γεώργιος ἐγένετο παιδαγωγὸς τῆς Μαρίας, καὶ τῇ ἐμάθησεν ὅτι ἦτο ἀνεγκατὸν νὰ διδάσκωνται τότε αἱ εὐγενεῖς οἰκογενεῖαι δεσποινίδες.

Οὕτω παρῆλθεν ἐν ἔτος, καὶ ἡ παρουσία τῆς Μαρίας καθίσταται ἤδη ἀνάγκη διὰ τὸν Γεώργιον, ὅστις δὲν ἠθελε ἢ μάλλον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὰ αἰσθήματα τῆς ἀνεκφράστου εὐτυχίας, ἅτινα ἐδοκίμαζεν ὡσάκις ἐπανεβλέπε τὴν δεσποινίδα de Caletan.

Ἐν τούτοις ἡ Μαρία ἐπλησίαζεν εἰς τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς, ὅτε ἐσπέραν τινὰ εἶπε πρὸς τὸν Γεώργιον:

— Αὖριον εἶναι ἡ ἐπέτειος τῶν γεννηθλιῶν μου, θὰ μοὶ προσφέρητε ἄρα μίαν ἀνθοδέσμη;

— Ναι; Μαρία, ἀφοῦ μοὶ τὸ ἐπιτρέπετε

— Ὅθεν ἐκλέξατε καλῶς τὰ ἄνθη, γνωρίζετε ὅτι ἐννοῶ τὴν σημασίαν των.

Τὴν ἐπαύριον, ἡ οἰκογενειακὴ ἐορτὴ ὑπῆρξε μεγαλοπρεπεστάτη, καὶ ὁ Γεώργιος κατέστη ὁ ἥρωας αὐτῆς. Τῷ ὄντι ἡ ἀνθοδέσμη του ἐκρίθη ἀξιολύμαστος ὑπ' ἐκείνης πρὸς τὴν ὁποίαν προσεφέρθη καὶ οἱ στίχοι οὗς ἐπὶ τούτῳ συνέθεσε ἔκαμαν τὸν ex-Capitoul νὰ ἐννοήσῃ τὸν πρὸς τὴν κόρην του ἔρωτα τοῦ νέου.

Ὁ Κύριος de Caletan σφόδρα θυμωθεὶς διέταξε τὸν Γεώργιον ν' ἀναχωρήσῃ, ἡ δὲ Μαρία ἐλειποθήμισε

Ἡ λειποθυμία τῆς Μαρίας διήρκεσε πλέον τῆς ὥρας, αἱ πρῶται δὲ λέξεις αὐτῆς συνελθούσης ἦσαν.

— Ποῦ εἶναι ὁ Γεώργιος;

Μετὰ τὴν λειποθυμίαν κατελήφθη ὑπὸ πυρρῶτος, καὶ τὰ συμπτώματα ἐγένοντο τόσον κιν-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ. 53.ΥΙ. 46.0045

δυνάδῃ, ὥστε ἔσπευσαν νὰ προσκαλέσωσι τὸν περιφημότερον ἱατρὸν τῆς Τολώσης, τὸν Δόκτωρα Brun.

Ὁ ἱατρὸς ἐκεῖνος ἦτο διαμαρτυρούμενος, καὶ ἐγνωρίζε τὸν Γεώργιον de Faudonas, ἀλλ' ἠγνόει τὰς μετὰ τῆς οἰκογενείας de Catelan σχέσεις του. Κατώρθωσε νὰ καταπραύνη, τοῦλάχιστον ἐπὶ στιγμήν τὸ κακὸν τὸ ὅποιον κατέτρωγς τὴν Μαρίαν. Τὴν ἐπαύριον ὅμως τὰ συμπτώματα ἐγένοντο σοβρύτερα.

— Κύριε de Catelan, λέγει ὁ δόκτωρ Brun, ἡ ἀσθένεια τῆς δεσποινίδος θυγατρὸς σας προξενήθη ἐκ τινος βαθείας δυσαρσεκείας, ἣν πρέπει νὰ εξαλείψητε.

— Νομίζετε, δόκτωρ;

— Οὐδὲ στιγμήν πρέπει νὰ βραδύνητε.

Ἡ οἰκογένεια ἠναγκάσθη πλέον νὰ ὁμολογήσῃ πρὸς τὸν ἱατρὸν ὅτι συνέβη.

— Ὁ Γεώργιος de Faudonas ἐφώναξε... τὸν γνωρίζω... κατάγεται ἀπὸ τινος τῶν ἀρχαιοτάτων οἰκογενειῶν τῆς Λαγκεδόκου.

— Τί ἐνοεῖτε λέγων ταῦτα, κύριε δόκτωρ;

— Ὅτι ἡ δεσποινίς de Catelan δὲν θὰ ἤσχύνετο νὰ ὀνομασθῇ Κυρία Faudonas.

— Ἐσκέφθητε τοῦτο, δόκτωρ! εἶπε γραιῖα τις θεία... Ἡ Μαρία θὰ ἔχη τεσσαράκοντα χιλιάδων λιρῶν εἰσόδημα.

— Ἀκόμη καλλίτερον, κυρία, θὰ πλουτίσῃ τὸν σύζυγόν της, ὅστις θὰ τῇ δώσῃ εἰς ἀνταλλαγὴν, ἐν τῶν ὠραιότερων ὀνομάτων τῆς Μεσημβρίας, ὄνομα ἀναφερόμενον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν σταυροφοριῶν, ὡς ἐκεῖνο τῶν κομητῶν Ραϋμόνδων.

— Κύριε Brun, ἐφώναξεν ὁ ex-Capitoul ἀνυπομονῶν, ὡς ἐκάλεσα ὅπως θεραπεύσητε τὴν θυγατέρα μου, οὐχὶ δὲ ὅπως τὴν ὑπανδρεύσητε.

— Κύριε de Catelan ἀπήνησεν ὁ δόκτωρ, μόνον πέντε ἢ ἕξι ὥρες ἔχετε ἵνα ἐκλέξητε· ἐὰν τὴν ἐσπέραν ταύτην ὁ Γεώργιος δὲν ἔλθῃ ὅπως προσωπικῶς περηγορήσῃ τὴν θυγατέρα σας, αὐρίαν θὰ μνηστευθῇ τὸν θάνατον.

— Ἄς ἔλθῃ! ἄς ἔλθῃ! ἀνέκραξεν ἡ Κυρία de Catelan συγκατατίθεμαι νὰ τὸν ὀνομάσω υἱόν μου, ἀρκεῖ νὰ σωθῇ ἡ Μαρία.

— Κυρία, εἶπεν ὁ ex-Capitoul.

— Κύριε, εἶμαι μήτηρ καὶ ἐξουσιάζω!

— Διατρίξατε, ἐφώναξεν ὁ Κύριος de Catelan πνιγείς καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς θλίψως καὶ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ τρέμοντος λόγου τῆς μητρὸς.

— Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ὡς φέρω τὸν Γεώργιον, ἐφώναξεν ὁ δόκτωρ. Ἡ ἱατρικὴ εἶναι ἀνίσχυρος ἐνταῦθα, ἐνῶ ὁ ἔρωσ θὰ φέρῃ ἀποτελεσματικώτεραν τὴν θεραπείαν.

Τῷ ὄντι, ὁ Κύριος Brun ἀνεζήτησε παντοῦ τὸν Γεώργιον De Faudonas, ὃν εὔρον ἐν τῇ εἰκία:

τινὸς τῶν φίλων του, εἰς τὸ προάστειον Ἀγίου Κυπριανοῦ. Ἀντέστη κατ' ἀρχὰς ἐπιμόνωσ, πλὴν ἡ τῶν συμβάντων περιλήψις τοῦ δόκτορος ἐνίκησε τὴν ἐπιμονὴν του. Εἰσῆλθε τρέμων εἰς τὸ ἀνάκτορον Gatelan συρόμενος ὑπὸ τοῦ δόκτορος, καὶ ὑπακούων, ἀνεπαισθήτως, εἰς ἐν τῶν μυστηριωδῶν ἐκείνων αἰσθημάτων, ἅτινα μᾶς ὀδηγοῦσι πρὸς τὴν εἰμαρμένην.

Ὅτι ὁ K. Brun προεῖδεν ἐπηλήθευσε. Τὴν ἐπαύριον ἡ ἀσθενὴς εὐρίσκετο πολὺ πλέον ἡσυχωτέρα, μετὰ δύο δὲ ἡμέρας ἠδύνατο καὶ νὰ περιπατῇ ἐν τῷ κήπῳ ἐστηριγμένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Γεωργίου.

— Φίλε μου θὰ ὑποβάλλω τὴν καρδίαν σου εἰς σκληρὰν δοκιμασίαν, εἶπεν αὐτῇ.

— Ὁμιλήσατε, Μαρία, ἡ ζωὴ μου ὀλόκληρος σὰς ἀνήκει.

— Ἀπαιτῶ παρ' ὑμῶν μεγάλην τιμὰ θυσίαν.

— Ὅποιαν;

— Εἶσθε διαμαρτυρούμενος.

— Ναὶ Μαρία ἀνετάρφην ἐν τῇ θρησκείᾳ τῶν πατέρων μου.

— Εἶμαι καθολικὴ.

— Μὴ θέλετε, Μαρία, ν' ἀρνηθῶ τὴν πίστιν τῶν πατέρων μου;

— Ναί, Γεώργιε, τὸ θέλω, καὶ θὰ τὴν ἀρνηθῆτε...

Δὲν θέλετε ν' ἀποθάνω.

(ἔπεται τὸ τέλος)

Μ. Π. Π.

*] Λίαν εὐχαρίστως δημοσιεύομεν τὴν ἀνωτέρω μετάφρασιν, ἐτέρας ἀξιοτίμου δεσποσύνης, ἥτις ἐν ὡρᾷ σχολῆς καταγίεται εἰς ταιαύτας τερπνάς ἐνασχολήσεις. Φίλοι ὄντες τῆς ποσόδου τοῦ γυναικείου φύλου δι' ἐλπίδος δ' ἔχομεν καὶ ἄλλα δεσποῦναι νὰ κοσμίωσι τὰς στήλας τῆς αὐτῆς Κυψέλης, ἀποστέλλουσαι, ἔστω καὶ μεταφράσεις.

Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Ι Ι

Πολλοὶ ἐνόμισαν ὅτι φαντασίαι εἶνε προτέρημά τε τοῦ πνεύματος, δι' οὗ δὲ κατέχων δύναται νὰ πλάττῃ κατὰ βούλησιν εἰκόνας ἀνυπάρχοντες, καὶ τοῦτο χάριν καινοτομίας.

Καὶ ὅμως ἐκεῖνο, ὅπερ εἰς τοὺς ἐπιπολαίως κρίνοντας, φαίνεται ὡς τοιοῦτον, δὲν εἶνε εἰμὴ δύναμις τῶν ψυχῶν ἐκείνων, εἰς ὧν τὴν καθαρότητα ἀντανεκλάται πᾶσα φυσικὴ καλλυγὴ, καθὼς καὶ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΑΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΕΠΙΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟΥ

πᾶσα ἀσχημία. Ἐν δὲ διὰ τῆς βοηθείας τοῦ πνεύματος, ψυχὰι τοιαῦται ἐπιτυχάνουσι ἢ ἀπεικονίζουσι τὴν πραγματικότητα, τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἐξηγητῆται ὡς προερχόμενον ἐκ τῆς ἰδιότητος ἢ, ὡς λέγουσιν, ἡ φαντασία ἔχει τοῦ πλάττειν ἀνύπαρκτα.

Ὅτι ἡ φαντασία συχνὰ παραπλανᾷται καὶ γίνεται πολλάκις μάλιστα ἀχαλίνωτος εἰς τὰς πλάνας τῆς, οὐδεὶς ὁ ἀντιλέγων. Πόθεν ὅμως τοῦτο ἴσως ἐξετάσωμεν.

Ἡ φαντασία εἶνε ἕξοχον δῶρον τῆς φύσεως, οὕτινος κάμνει καλὴν χρῆσιν ὁ ἄνθρωπος, ὅταν, μετὰ τῆς ἐπιστήμης ὑπηρετεῖ δι' αὐτῆς τὴν ἀλήθειαν. Πᾶσα ἄλλη τῆς φαντασίας χρῆσις, δυνάτὸν νὰ εἶνε μόνον θελητικὴ καὶ μέχοι τινὸς ἀβλαβῆς· πέσαν ὅμως ὠρισμένων τινῶν ὁρίων, εἶνε, ὄχι μόνον ἄκυπος, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβῆς.

Φαντασία μὴ ὑπηρετοῦσα τὴν ἀλήθειαν ἢ μὴ ἔχουσα συνοδοιπόρον τὴν ἐπιστήμην, ὁμοιάζει χάρτινον ἀέρον ἢ καὶ ἀερόστατον ἐκτεθημένον εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀνέμων· διὰ τοῦτο ὅταν δηλ. ἡ φαντασία βαδίζει μόνη, ὑπόκειται συχνὰ εἰς παρεκτροπὰς γενομένης ἐρμικῶν ἢ θύμα πότε μὲν τοῦ πότε δ' ἐκείνου τοῦ ρεύματος τῶν ἀνέμων.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ φαντασία κέκτηται τοῦ προτερήματος τοῦ ἀνυψεῖν τὸν ἄνθρωπον, εἶνε διὰ τὸν κατέχοντα πολὺ ἐπικίνδυνον τὸ δῶρον αὐτό· διότι, ὡς τὸ ἀερόστατον, ὁ ἄνθρωπος, οὕτινος ἡ φαντασία βαδίζει μόνη καὶ χωρὶς περδάλιον, ὑπόκειται εἰς φοβεράς πτώσεις.

Παραπλανᾶται λοιπὸν ἡ φαντασία, ἀλλὰ πότες ὅταν δὲν συμβαδίζει μὲ τὴν ἀλήθειαν, στερουμένη δὲ πηδαλίου βιδίζει μόνη· ὅταν δὲ εἰς τοῦτο ἐπιμένη καταντᾷ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ στάδιον τῶν ἀχαλινώτων αὐτῆς πλανῶν ὅπου συναντᾶται μὲ τὴν πτώσιν τῆς.

Ἡ φαντασία εἶνε μία ἀπὸ τὰς θελητικοτάτας καὶ ἀπαραιτήτους θεραπαινίδας τῆς ποιήσεως. Εἶνε συστατικόν, ἀνευ τοῦ ὁποίου ἡ ποίησις δὲν δύναται νὰ βυδίσῃ, νὰ ζήσῃ. Ἄλλ' ἡ θεραπαινὶς δὲν πρέπει νὰ εὖρη, νὰ ρυμουκῆ, νὰ προηγητῆται τῆς βασιλείσεως αὐτῆς ποιήσεως· ἀρκεὶ χάριν τῶν θελητήρων τῆς, νὰ συμβαδίζῃ ἂν οὐχὶ νὰ ἔπεται Ὁμολογουμένως· τὰ ἀδαμάντινα καὶ χρυσᾶ στολίδια τῆς Ποιήσεως εἶνε ἡ φαντασία, ἀλλὰ τὰ στολίδια ὡς γνωστὸν δὲν εἶνε ἡ οὐσία, ἡ οὐσία ἀνάγκη νὰ ζητῆται ἄλλου. Ἡ οὐσία ἐγκτεται εἰς τὸ βλέμμα τῆς ποιήσεως, τὸ ἔμπειρον βλέμμα αὐτῆς· τὸ βλέμμα ἑαίνο, ὅπερ, τῆς βοηθείας μὲν τῆς φαντασίας, ἀλλὰ πρὸ πάντων τῆς ὁδηγίας ἄλλων ὑψηλῶν ἀρχῶν, διακρίνει ὡς ὀξυδερκεῖα τοῦ Ὁμήρου, θείας δυνάμεις, νόμους ἀντιθέσεων, οὕτινος ὑπὸ πὸ πρόσχημα θεοτήτων, οὐχὶ ἀβασίμως ἢ ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε συμπράττουσι μετὰ τῶν

θνητῶν, ἀλλ' ὑπέκοντες εἰς ἀρχὰς διευκρινηθείσας κατόπιν καὶ ὑπὸ ἀλλοίαν ἔποψιν θεωρουμένας σήμερον. Διεισδύει, ὡς ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Δάντου εἰς τὸ ζυφερόν βυσίλειον τοῦ Ἄδου, σταματᾷ, φρικτᾷ, πρὸ τῶν ἀτελευτήτων βυσάνων, τὰ ὅποια ἀνακαλύπτει ἐν τῇ Κολάσει· διέρχεται διὰ τοῦ καθαρτηρίου καὶ συναντᾶται μετὰ τῶν ἐναρέτων ἐν τῷ Παράδεισῳ. Δὲν μένει ἀπαθὲς τὸ θεῖον τῆς Ποιήσεως βλέμμα, οὐδ' ἀμελῶς διέρχεται· πρὸ τοῦ κεκρυμμένου θησαυροῦ, ὃν ἐγκλείει ἡ εὐγενὴς ψυχὴ τῆς Ἀντιγίνης. Διακρίνει, ὡς ὁ Σαίκοπτηρ, τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἠθικοῦ κόσμου καὶ τὴν φρικτῶδη ἀντίθεσιν, ἣν πρὸς τὴν ἀρετὴν ἔχει ἡ φοβερά φύσις τῶν κακούργων ψυχῶν. Ἐξετάζει, ὡς ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, τὰς βαθμίδας τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, τὰς ψυχικὰς αὐτοῦ ἐρμὰς καὶ τὰς διαθέσεις. Ὅμιλεῖ μὲ τὴν φύσιν ὡς ὁ Πετράρχης. Ἰσταται ὡς τὸ μελαγχολικὸν βλέμμα τοῦ Βύρωνος πλήρης θαυμασμοῦ πρὸ τοῦ μεγαλείου τῆς φύσεως καὶ ὠπλισμένον δι' εἰρωνεῖας προχωρεῖ καὶ, τῆς συνδρομῆς τῆς φαντασίας, ἀνευρίσκει καὶ διαστέλλει τὴν κιβδηλίαν ἀπὸ τῆς ἀγνότητος. Διανοίγει νέους ὁρίζοντας ὡς ὁ Γκαίτε.

Εἰς ὅλας αὐτάς τὰς ἐκδρομὰς τῆς Ποιήσεως ἡ φαντασία βοηθεῖ ὡς πιστὴ καὶ καταλληλοτάτη θεραπαινὶς. Πλάττει ἀλλὰ δὲν πλάττει ἀνύπαρκτα. Ἄντλει, ἀλλὰ δὲν ἀντλεῖ ἐκ τοῦ ἀέρος, ἀντλεῖ ἐκ τῆς πραγματικότητος.

(1885)

ΠΑΝΟΣ ΙΩΝΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΑΠΦΩ

Ὅταν κοντὰ σου ὁ νοῦς μου τὸν τηρεῖ,

Ὅπως τὸ γέλιο τῶμορφο θαυμάζει,

Τὰ λόγια, τὸ τρυγούδι σου ἀγροικαεῖ!

Ἐμὲ σπαραζει

Ἡ καρδιὰ μὲς τὰ στήθη Νὰ κυττάξω

Νὰ εἶς Ἐδὲ ἔτσι μοῦ σβύνεται ἡ λαλιὰ μου

Στὰ χεῖλη, καὶ τὸ βόγκω θὰ βραστάξω

Στὰ κάρφρα μου

Τὸ φάντασμα τοῦ γλέπω συγχισμένα

Ἐξυπνα ὀμπρὸς στὸ φῶς μου νὰ γυρίζῃ,

Καὶ τ' αὐτιά μου σημαίνουν ξαφνισμένα,

Τὸ αἶμα μου φλοιίζει.

Μὲ ὄψι σὰ χορτάρι μαρμαίνο,

Ἰδρωμένη πηγῶνα, καὶ τὸ σῶμα

Συχνὰ τρέμει, λαιπθουμάω, πεθαίνω,

Καὶ ζῶ ἐκείνω

Γ. Τ. ΒΡΕΤΟΣ

ΕΔΩ ΚΑΙ ΕΚΕΙ

Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα τῆς «Κυψέλης», ἀπὸ τοῦδε θὰ δημοσιεύωμεν εἰδήσεις φιλολογικὰς, γραμματολογικὰς καὶ ἱστορικὰς, ἰδίως περὶ Ζακύνθου.

* *

Ἐπειδὴ ἐπολλαπλασιάζοντο ὁσημέραι ἐν ταῦθα αἱ ἐκκλησίαι καὶ ἦτο οὕτως ἀδύνατον νὰ διατηρηθῇ ἡ πρέπουσα ἀξιοπρέπεια (alli requisiti necessari alla loro decenza et decoro), ὁ Προβλεπτής τῆς θαλάσσης Φραγκίσκος Γρυμάνης, διὰ διατάξεως 28 Φεβρουαρίου 1705, ἀπηγόρευσε τὴν οἰκοδομὴν νέας ἐκκλησίας ἀνευ προηγουμένης ἀδείας τῆς Γερουσίας, ἐπὶ ποινῇ 500 δουκάτων εἰς τὸν ἱερέα, ὅστις ἤθελε τὴν ἐγκαινιάσει καὶ μεγαλειτέρας ποινὰς εἰς τὸν ἰδιοκτήτην.

* *

Εἰς τὸ τὸ βιβλίον Α'. τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ Κόλα σελ. 176 ἀναγινώσκονται τὰ ἐξῆς: «1757 Δεκεμβρίου πρῶτη ἕκαμα ἓνα κόνισμα μεγάλο τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δημασκηδὸν καὶ τὴν ἁγίαν Βαρβάρα καὶ τὸ ἡστόρησε ὁ Νικόλαος Κουτούζης μετὰ τὴν ἀσηστέντζα τοῦ Δασκάλου τοῦ Δοξαρᾶ καὶ τοῦ ἔδωκα τρία τζεκῆνια τοῦ Κουτούζη».

Ἐκ τῆς σημειώσεως ταύτης μανθάνομεν α) ὅτι εἶνε ψευδὴς ἡ διάδοσις ὅτι αἱ δύο ἄνω εἰκόνες εἶνε ἔργον τοῦ Νικολάου Δοξαρᾶ, καὶ β) ὅτι ὁ Κουτούζης ὑπῆρξε μαθητὴς καὶ τοῦ Δοξαρᾶ, ὅπερ ἦτο ἀγνωστον εἰς ἡμᾶς ὅταν τὸν Κουτούζην ἐσχιαγραφήσαμεν.

* *

Σειρὰ τῶν συνεδριάσεων τοῦ Συμβουλίου Ζακύνθου ἐπὶ Ἐνετοκρατίας σώζεται πλήρης εἰς τὸ ἐνταῦθα Ἀρχαιοφυλακεῖον, μόνον εἰς τινὰ βιβλία τὸ περιχάλυμμα εἶνε κατεστραμμένον καὶ εἰς τινὰ λείπουν καὶ τὰ ἐξώφυλλα. Τὸ περιχάλυμμα ἦτον ἐκ περγαμινῆς ἢ δέρματος, ἔχον καὶ οἰκόσημον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. Εἰς τὴν πρώτην σελίδα ὑπάρχει εἰ-

κὼν ἐκ χαλκογραφίας παριστάνουσα τὴν γέννησιν τοῦ Προδρόμου Ἰωάννου τότε τῆς Νήσου προστάτου ἔχουσα δὲ περίξ καὶ κόσμημα. Εἰς τὸ ἄνω μέρος, μετὰ τὸ κόσμημα εἶνε αἱ ἐξῆς ἐπιγραφαί: ἑλληνιστὶ

Η ΕΝΔΟΞΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΖΑΚΥΝΘΟΥ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΟΥ λατινιστὶ δὲ Gloriosa Praecursoris Nativitas, Zacynthis Comunitatis Patroni, εἰς δὲ τὸ κάτωθεν μέρος Clara Zacynthos.

Σ. ΔΕ Β.

Ἡ «Νέα Ἐφημερίς» ἐδημοσίευσεν τὸ ἐξῆς ἀνεκδοτὸν τοῦ πειρητοῦ Βηλαρᾶ ποιημάτων.

Ἐπιγραμὰ εἰς τὸ καστρο τῆς χημακρας που λεγετε Πανορμο

Σηψτε τες πλορες θαλασπορη ξενη
Θαλασα μες το πανορμο θημος ανμου σβενη
Κι αυτο που τορα βλεπετε στη μπαλαμου σαν ασρο
Ηνε της νηκης τροπεο αστροποβολο καστρο.
Νηραδες χημαρηοτητες ταναστησαν με ζηλο
Αψηλο προς τους αφηλους κε προς τους φηλους φηλο
Μ' εγνορισ' ὁ Φεθοντα; μ' ηχε πκληουθ ο Πηρος
Αλης ο προτος με κρατη τεπελενηοτης Ηρος
Αφεντης πληρεξουσιος στις Ηπηρος τα μερη
κε στρατηγος ασηνηρητος με το σπαθη στο χερη
Πεντε μηρηαδες στρατευμα κρατη στον ορησμο του
αγρηπνος παντα κ'αφοβος εναντηκ στον οχτρο του
Στα Γιαννηα αναπαθετε τ' αντηρηοτατο ληονταρη
της Αθηνας το γενημα κ' αναθρεμα του Αρη
1814 τες 5 φλεβαρηου

— Μετατεθέντος τοῦ λῖαν ἱκανοῦ καὶ δραστηρίου καθηγ. κ. Ὅθωνος Ρέντζου εἰς τὸ ἐν Λαρίσση Β. Γυμνάσιον, διευθύνει ἀπὸ τοῦ φυλλαδίου τούτου τὴν «Κυψέλην» ὁ κ. Σπυρ. Δε Βιάζης.

ΔΙΑ ΣΤΙΧΟΥΡΓΟΝ

Ἐνας παίνει τὸν ἄνθρωπον γιὰ τὰ ἑλεγειῶν του,
Ἄλλος σοῦ λέει πῶς προτιμᾷ πολὺ τὰ ἔρωτικά του.
Ἄλλ' εἰς τὸ εἶδος, ποῦ κάνει, δὲν τὸν πλησιάζει ἄλλος,
Εἶνε, γιὰ μὲ, τὸ κλέφτικόν ἐκεῖνο εἶνε μεγάλο.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ.